

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

45 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 1 25 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 1 25 centimen per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.
De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **groot Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

De personen die een abonnement aan den Postrijder nemen, voor het jaar 1884, zullen het blad tot aanstaande nieuwjaar gratis ontvangen.
Het abonnement blijft bepaald op den prijs van vorig jaar, te weten :

Drie maal per week	6,00
Twee maal "	5,00
Eens "	4,00

TONGEREN, DEN 8 DECEMBER.

Van alles wat.

Wat zijn de inwoonders van België toch maar gelukkig sedert dat het geuzen ministerie aan het roer is. De lasten zijn aanzienlijk verhoogd en men moest hopen dat daarbij de schatkist weer in regel zou zijn. Ja, bernik! gelijk de Postrijder het reeds gezegd heeft, het jaar 1884 zal alweer eenen deficit meebrengen, de schatkist roept alweer om hulp en nieuwe belastingen of nieuwe geldleeningen staan voor de deur. Het land vroeg besparingen, en in plaats geeft men ons nieuwe belastingen.

Weet gij hoeveel wij in 1884 meer zullen moeten betalen dan in 1883?

Voor de openbare schuld	fr. 3,965,453,00
Voor de dotaties	" 1,300,00
Voor de binnenlandsche zaken	" 16,050,00
Voor het openbaar onderwijs	" 513,016,00
Voor het budget van oorlog	" 1,508,900,00
Voor de gendarmerie	" 12,500,00
Voor het budget van financiën	" 58,410,00
Voor de onwaardenz.	" 50,000,00

Te zamen fr. 5,905,529,00

En er is weeral 45 millioenen te kort!

En de ministers zijn van ziu een nieuw reserve leger in te richten, dat zoo groot noodig is als het vijfde rad van eenen wagen.

Men verhaalt dat een liberaal minister zou gezegd hebben: De lastbetalers zijn gelijk de citroenen, hoe meer men ze pinst, hoe meer zij geven.

Men spreekt alreiwij veel van progress of vooruitgang. Maar als men het ding van kortbij naziet dan is het mij een aardig progress.

Wie eenig begrip heeft van het bestuur der gemeenten, die weet dat in onze steden en dorpen alle vrijheid aan de gemeenten ontnomen is.

De gemeente-besturen hebben te zorgen voor het onderhoud en de verbetering der buurtwegen, zij moeten de gemeente goederen in goeden staat houden, de gebouwen verzorgen, het openbaar onderwijs bekostigen enz., enz.

Maar wanneer de gemeente besturen, als goede huisvaders de gemeentelijke menagie op het best willen regelen, dan komt daar een minister, een gouverneur, een arrondissement-commissaris, een speciale commissaris of een andere officieele vergaarde kaffer het gansch gemeentelijk huishouden het onderste boven werpen.

In het dorp bestaat een school maar er zijn geene kinderen in. De gemeentekas is niet rijk en het gemeente-bestuur is van gedachte dat het behalve zou zijn van duizende francs voor de

school uit te geven, wij er geene kinderen naar toe gaan, en dat het veel wijzer zou zijn van de wegen te verbeteren die in slechten toestand zijn en waaruit alle inwoners voordeel kunnen trekken.

— Wacht een beetje, zegt de gouvernementsman, er zijn wel geene kinderen in uwe school, maar gij moet toch voor die school zoveel betalen alsof alle kinderen van het dorp er naar toe gingen.

— Maar, mijnheer de gouvernementsman, onze gemeente heeft de middelen niet om die overdreven uitgaven te doen; moeten wij onze gelderen verkristen voor het onderhouden van een school waar geen een kind naar toe gaat, dan blijft er ons niets meer over voor de verbetering der wegen waarvan alle inwoners der gemeente gebruik maken; dan moeten wij onze kerk laten invallen waar alle parochianen der gemeente naar toe gaan, ofwel wij moeten nieuwe imposten slaan om het tekort te dekken.

— Dat wil allesmaal niets zeggen, antwoordt het gouvernement; eerst vooral moet gij uwe ledige school en uwen nietsdoende schoolmeester betalen, juist alsof uwe school vol kinderen stak en alsof uwe schoolmeester geen minuit op eenen dag te verspielen had. Daarna kunt gij het braden gelijk gij het eten wilt, en als er niets meer te braden is dan moet gij maar op uwe vingers sluiten.

En dan, ja dan staat er in den *Moniteur* een koninklijk besluit, waardoor de begrooting der gemeente het onderste boven wordt geworpen. Het gemeente-bestuur had een som geld gestemd voor onderhoud en verbetering der buurtwegen; dat geld moet aan de ledige school verknookeld worden en de wegen moeten maar wachten, al moest men en paard er in verknoken en verzuipen.

En zoo komt het dat de gemeenten, door die vernielende wet der scholen, tot den ondergang geraken; geene nuttige uitgaven mogen gedaan worden; alles moet aan de kinderlooze school verbrast worden; de lulap die den naam van onderwijzer draagt moet in de school wonen gelijk eene rat in eenen hollandschen kaas! De tijden kunnen slecht zijn, dat doet er niets aan, voor hem zijn alle jaren even goed! Het graan slaaf af, dat komt er niet op aan; laat den boer maar dorschen, zegt de schoolmeester, ik zal er het profijt van opstrijken! De oogst mislukt, ta, ta, ta, dat kan den officieelen magister niet donderen, zijnen oogst zal hij wel goed inhalen, op het einde van den trimester zal hij zijne vette rent toch wel binnen palmen!

Dat zijn zaken die waak roepen voor God en de menschen. De inwoners der gemeenten worden uitgebuit en afgestroopt en daarenboven van de gemeente vrijheden, waarvoor onze voorvaders gestreden en geleden hebben, daarvan blijft geene velt over. De gemeente besturen hebben niets meer te zeggen; de wil eens ministers beheerscht alle belangen der gemeenten.

Is het niet bedroevend alle vijf voet in den *Moniteur* een koninklijk besluit te ontmoeten waardoor de budgetten der gemeenten gansch en geheel overhoop worden? Wat gaat dat toch worden met dat officieel onderwijs?

Men weet in hoeveel gemeenten der provincie Limburg de begrootingen der gemeenten door het gouvernement hervormd werden, omdat de minister de uitgaven te veel voordele der ledige scholen wilde verhoogen.

Het schijnt dat het in de andere provincien niet beter gaat.

Den 30 oktober laatsleden las men in den *Moniteur*: « Een koninklijk besluit verbreekt de begrooting van 109 gemeenten der pro-

vincie West-Vlaanderen en vermeerdert de toelagen voor officieel onderwijs. »

Den 5 november luidde het: « Door koninklijk besluit worden de begrootingen van 231 andere gemeenten der provincie Namen gewijzigd. »

Den 18 derzelfde maand: « Een koninklijk besluit verbreekt de begrooting van Moorsel en 24 andere gemeenten van Oost-Vlaanderen, om rede dat de toelagen voor officieel onderwijs moeten verhoogd worden. »

Den 22 derzelfde maand: « De begrootingen van Vedrin en 92 gemeenten der provincie Luik worden gewijzigd. »

Die wijzigingen bestaan altijd in het volgende: de toelagen voor het uitvoeren van openbare werken en het vooruit helpen van landbouw en nijverheid worden eenvoudiglijk tot het onderwijs overgebracht. Dat de gemeenten zich dan uit den slag trekken zoo als zij kunnen; belastingen die zullen altijd goedgekeurd worden!

Te Meeën is een nieuwe middelbare school gebouwd die zoo wat honderd duizend frank kost. Er zijn: een bestuurder, twee regenten, onderwijzers met de macht. Met veel moeite is het schoolcomité er toch in gelukt *zeven leerlingen* aan te schaffen, waarvan vier betaald worden om de leergangen bij te wonen!

De stad Charleroi heeft een middelbare school voor meisjes geopend die 400 duizend frank kost. Er zijn vijf leerlingen.

De officieele middelbare school voor meisjes te Andenne kost een half miljoen. Er zijn: eene bestuurster, eene economie, eene regente en zeven meestersessen voor... 15 leerlingen.

En de liberalen durven zeggen, dat zij in den schoolstrijd het land met hen hebben!

Het is toch aardig, schrijft ons een landbouwer, dat het ministerie niets voor den landbouw doet waarvoor het eenen cent zou moeten uitgeven!

Eene wet tot inrichting van het landbouw krediet is in de kamers ter sprake. Gelijk dit krediet ingericht wordt, is het niet anders dan eene geldklopperij. Katholieke volksvertegenwoordigers hebben verzachting gevraagd van eenige der scherpe maatregelen die het leenen schier onmogelijk maken; minister Graux heeft geantwoord, dat in geen geval de Staatskas een cent verliezen mag.

Het is dus geen cadeau die de Staat ons doet en wij moeten er hem in 't geheel niet dankbaar om zijn.

Maar waar blijft de wet over de buurttramwegen? M. Graux en de ministerieele knechten zegden en schreven geheel schoone dingen over de tramwegen: ons vaderland ging van uitzicht veranderden, de landbouw ging herschapen worden, en alles ging trekken en draaien.

Maanden en jaren zijn verlopen, miljoenen bij honderden zijn verbruikt voor schoolpaleizen en prachtgebouwen, voor soldaatjes en andere dingen die wij gemakkelijk konden missen.

In plaats van buurttramwegen hebben wij slijk en water, en de ondervinding dat liberale beloften en rotte appels even veel waard zijn.

Ja, de liberalen zijn voor de gordijn gekomen met eene wet tot inrichting van het landbouwkrediet, dat is eene wet waarbij aan de landbouwers het

vermogen verschafft wordt, op hun roerend goed gelden uit de spaarkassen van de post te leenen. Zekere kantoren van de Nationale Bank zonden daartoe ten dienste van de landbouwers gesteld.

Het doel van de wet is goed; het is datgene door de katholieken voor 1878 beloofd en dat zij niet kunnen uitvoeren hebben, door hunnen val van het bestuur.

Maar de wet die thans door het ministerie voorgesteld wordt is slecht, want de uitvoering ervan wordt door alle landbouwbladen als zeer moeilijk zoo niet onmogelijk voorgesteld.

Daar zijn te veel formaliteiten aan vast, en niemand meer dan de landbouwer is een vijand van formaliteit.

De wet levert ook een groot gevaar op, zoowel voor den eigenaar als voor den pachter. Volgens art 20 der wet van 16 December 1851 heeft iedere verpachter privilege voor drie verloopende jaren pacht, daarenboven voor het loopende jaar en het volgende jaar, en zelfs, als depaich notariaal is ofwel, onder enkel handteeken zijnde geregistreerd is, heeft de verpachter privilege voor gansch de pacht.

De tegenwoordige wet krimpt dit privilege in de verpachter heeft maar privilege meer voor het vervallen jaar en het loopende jaar; de krediet bank heeft privilege op al de rest van het goed.

Het gevolg daarvan zal zijn, dat de eigenaars zullen gedwongen zijn in tijden van slechten oogst, overstroming of andere onheilen, min uitstel aan hunne pachters te geven. Voor een onzekere krediet van de staatsbank, zullen depaichers dan een zeker en noodig krediet bij de eigenaars verhalen.

Overigens, de Staat weigert krediet juist als het meest noodig is. De Staat mag geen gevaar loopen van eenen cent te verliezen. Er moeten expertiseringen enz. plaats hebben, vooraleer het krediet verleend wordt. Het zijn dus maar de landbouwers die in zekeren welstand zijn en overal krediet kunnen vinden, die er volgens de nieuwe wet zullen krijgen.

Eene bron van krediet is geheimhouding van schulden. Die geheimhouding bestaat volgens de nieuwe wet niet; in al de kantoren van registratie zal een boek liggen, waarin al de schulden van het gouvernement zullen opgeschreven staan, en ieder zal er kunnen kennis nemen van de getaksede waarde van hun goed en wat zij schuldig zijn.

Het gevolg daarvan zal zijn, dat de landbouwers geen ander krediet bij niemand meer hebben zullen; er zal kompaat geld moeten liggen. Immers, de schuld is gekend en het is geweten dat alle privilege voor den eigenaar en den Staat zijn.

De wet, gelijk men ziet, is niet enkel ingewikkeld, maar ook belemmerd in hare toepassing door het voortrecht van den verpachter op de roerende goederen van den pachter. Welke kapitalist zal die wijze, geldverschieten aan eenen pachter? En dan nog, welke pachter zal geld gaan leenen en zijnen naam als schuldenaar laten ten toestellen?

Volgens ons zal de wet op het landbouwkrediet geenen ingang vinden bij onze landbouwers. En toch meent men met zulke wet den landbouw te redden. Wij wenschen niets zoo vurig dan dit wonder te mogen beleven.

maanden een ellendig leven te hebben geleid, de gouverneur hem bij zich had laten roepen en hem aangeboden had in het russisch leger dienst te nemen.

Ik kon, zegde Albert, met mijne militaire denkbeelden, dat aanbod niet aannemen.

— Weinig, ik erbid de kiesheid uwer gevoelens, zegde mij de gouverneur; maar alles, wat ik van u weet en wat gij mij zoo even hebt uitgedrukt, boezemt mij, alhoewel ik zoo niet zou mogen spreken, een levendig belang voor u in. Ik wil niet, dat gij nog langer aan eene levenswijze zoudt onderworpen zijn, die uwer onwaardig is. Luister, ik ga u een voorstel doen. Een mijner vrienden, een voornaam en rijk koopman, heeft mij het verlangen uitgedrukt, om in zijne handels-ondernemingen een kundig persoon te hebben, die op zijn kantoor zou werken en wien hij een behoorlijk traktement zou geven, misschien zelfs, in het vervolg, een deel in zijne zaken. Zou u dat aanstaan?

— Gewis kwetst een dergelijk ambt mijne vaderlandsliefde niet; ik zal het dus met vreugde en dank aannemen.

— Belooft gij mij op uwoord van eer, dat wanneer gij eenmaal in een huis zult wezen en slechts aan eene zwakke waakzaamheid zult onderworpen zijn, gij niet zult ontsnappen, zoo gij, in het belang van uwen heer, eene of andere reis zoudt moeten ondernemen?

— Daar geef ik mijn woord op.

— Denk er wel aan; met u deze vrijheid te geven, neem ik op mijne zware verantwoordelijkheid, en de minste onvoorzichtigheid van uwen kant zou mij een onherstelbaar nadeel kunnen toebrengen.

— Gij kunt op mij rekenen, mijnheer, door de gevoelens van eer, die mij zouden beletten mijn gegeven woord te schenden, door het gevoel van dankbaarheid, welke uwe goedheid mij inboezemt, en door de vrees die ik zou hebben, om u de minste onaangenaamheid te veroorzaken.

De gouverneur deed mij mijn kruis, mijne geldbeurs en mijne papieren weergeven. Nog den

zelfden avond bevond ik mij reeds in het huis van den koopman, een achtbaren grijsaard, van wien ik, van den beginne af, het vertrouwen genoot. Met alle krachtspenning begon ik voor hem te werken. Hij was erkentelijk voor mijne bewezen diensten; hij nam mij als geassocieerde in zijnen uitgebreiden handel aan, en wanneer het verdediktakt mij toeliet om naar mijn dienaar vaderland weder te keeren, mocht ik terug komen, zonder mijne aangegane verbindtenis te schenden. De brave koopman wilde mij bij zich houden; hij hield mij aan mijn gansch huis af te staan en mij een zijner nichten ten huwelijk te geven; doch de liefde voor mijn vaderland en het verlangen om u weer te zien, behielden de overhand over dit schoone vooruitzicht. Vervolgens had ik wijselijk en eerlijk mijnen oogst opgedaan; ik wilde u dezelven laten genieten, en ik breng u twee honderd duizend francs in goede bankbiljetten mede. Dit kan dienen voor eene huwelijks-gift voor onze goede Helena en om voor ons een schoon...

Op dit oogenblik kwam Katrien met het avondmaal en een kleine fleschouden Arsures-wijn binnen. Albert zette zich aan tafel en zegde vroolijk:

— Lieve Hemel, wat is het hier goed! En toch, zonder dien menschiessenden Herman had ik op dertig stappen van het huis het leven kunnen verliezen, even als een mijner krijgsmakkers in de sneeuwvelden van Rusland. Kom, Herman, vat uw glas, op uwe gezondheid en die van vader!

— Brave jongen! sprak de notaris zachtjes, terwijl in zijn oog een vreugdetraan perelde. Maar zeg mij eens, voegde hij er bij, waarom gij ons niet hebt geschreven?

— Ik heb ten minste twaalf keeren geschreven.

— Wij hebben niets ontvangen.

— Het is wel mogelijk, dat van Jarkoutsk tot hier, op eenen weg van eenige duizende mijlen, eenige brieven zijn verloren gegaan of teruggehouden door ontrouwe bedienden van den russische post. Maar, zoo ik mij goed herinner, hebt gij ten minste drij brieven van mij ontvangen.

DE WOEKERAAR

Herman verliet de woning, en Helena, met het hoofd tegen de deur geleund, luisterde met schrik en angst naar het loeien van den storm, die op ieder oogenblik scheen toe te nemen, en zag vervolgens, doch te vergeefs, door het venster. De massa sneeuw, die door den wind dwardend werd geweept, bedekte den ganschen weg. Katrien was nedergeknield en hield eenen pateroster in hare bevende handen. Meer dan vijftien minuten verlieten er alzo. Helena luisterde aandachtig, doch hoorde niets meer. Bijna niet wetende wat zij deed, wilde zij uitgaan, en had reeds de klink der deur vast; doch nauwelijks had zij deze half geopend, of de heulende storm sloeg dezelve wagenwijd open, waardoor het meisje tegen den muur werd geslagen.

— In 's Hemels naam! riep Katrien, terwijl zij naar haar toenselde en de deur hielp sluiten, bega toch geene onvoorzichtigheid. Herman is sterk en weet genoeg hoe hij zich in dergelijk weder moet gedragen. Zet u op dien stoel neder en wees bedaard.

Nauwelijks had zij dit gezegd, of men hoorde de stem des jongelings, die op Helena en de oude dienstmeid riep. Beiden snelden hem te gemoet, en Herman trad binnen, terwijl hij naar het hardvuer eenen man met bleek gelaat voorttrok, wiens oogen half gesloten waren.

— God almachtig! riep Katrien uit, den vreemde lijd beschouwende, kan ik mijne oogen gelooven.... O, het is Albert!

— Albert! herhaalde Herman en Helena te gelijk, in eene onuitdrukbare vervoering.

— Ja, antwoordde Herman, ja, alhoewel hij sterk is veranderd, erken ik hem toch; ja hij is het, Helena, hoe goed, hoe wonderbaar is de Voorzienigheid!

En broeder en zuster vielen op hunne knieën voor hunnen oudsten broeder neder, drukten zijne handen en legden zijne voeten bij het vuur, om ze te verwarmen, terwijl Katrien heen en weer ging en door vreugdevervoering niet meer wist wat zij doen moest, om hare jonge meesters te helpen. Eindelijk zette zij eenen tinnen pot bij het vuur, waarin zij wijn warm maakte, en gaf vervolgens eenige lepels aan Albert, die langzamerhand uit zijne verkleumdheid ontwaakte, de oogen opende, zijne armen uitreikte en zeide:

— God! zie, daar is Helena, daar is Herman en ook onze goede, oude Katrien. Ik dacht u nooit meer te zullen wederzien, en de Hemel heeft zich mijner ontfermd. God, wat ben ik gelukkig!

Helena en Herman beschouwden hem met eene onuitdrukbare vreugde en drukten den teer geliefden broeder aan hun hart, zonder een woord te kunnen spreken, terwijl Katrien op den grond zat geknield, een zijner handen in de hare hield en zachtjes zegde:

— O, die goede Albert, dien ik gewigd heb, dien ik aan den leiband heb leeren gaan, en dien ik, voor mijn sterfven, zoo zeer verlangde nog eens te zien!...

— En onze vader, zegde Albert, onze arme vader; want ik heb reeds personen ontmoet, die mij van u hebben gesproken en mij met al uwe ellenden hebben bekend gemaakt. Ook heb ik te Besancon vernomen, dat ik geene moeder meer had. O, moge zij, stervende, mij ten minste niet beschuldigd hebben!

— Beschuldigd! en waarom? vroeg Helena.

Helaas! nooit heeft zij dan met liefde en teederheid van u gesproken.

— En zij is gestorven, zonder dat ik haar eenmaal heb kunnen omhelzen, sprak Albert, terwijl hij eenen traan uit zijne oogen wischte. — ik, die met zoveel hoop in het hart wederkeerde. Doch God heeft het anders gewild; spreken wij er niet meer van... Maar onze vader, hoe zal ik tot hem gaan, zonder hem eene te sterke, misschien gevaarlijke ontroering te veroorzaken?

— Wacht, zegde Helena, ik zal er heen gaan, en zoo hij niet slaapt, zal ik hem tot dit onverwacht geluk voorbereiden.

Het meisje trad het vertrek haars vaders binnen en vond hem ontwaakt. Zij begon met verschillende omwegen een gesprek, dat hem zeer geestig schenen; maar zoodra zij den naam van Albert had uitgesproken, werd al hare behendigheid ontmaskerd door het onbeschaafde gevoel der vaderliefde.

— Albert is daar! riep de oude notaris uit; hij is daar, ja, want mijn hart zegt het mij. Dat hij come, al moest ik ook van vreugde sterfen!

En op dien uitroep vloog Albert in de armen zijns vaders.

Na de eerste vreugdevervoering ging Albert aan het ziekbied van zijnen vader zitten, terwijl de oude Katrien zich beveerde om voor haren jongen meester een avondmaal gereed te maken.

— Toe naar, Katrien, haast u, zegde haar Helena; neem die eieren, welke ginds liggen, en dood het vette kietje, dat wij voor eenen feest-dag bewaarden. Zet de tafel in de kamer bij vader en haalt het damasten tafellaken daar uit de kas. In den kelder liggen nog eenige flesschen ouden wijn; ga daarvan eene halen en kom dan vervolgens bij ons zitten.

Middelerwijl vertelde Albert aan zijnen vader hoe hij, na escaדרons-overste te zijn geworden en na eigenhandig door den keizer te zijn gedecoreerd naar den veldtocht van Rusland was vertrokken; hoe hij, bij den slag van Borodino, krijgsgewan-gene gemaakt en naar Jarkoutsk, in Siberie, gevoerd was; hoe, na aldaar gedurende eenige

De leerlingen der Sint-Lutgardis- en der Sint-Joannes-Bethmannschool zijn hunne geschenken in den grooten zaal der Concordia gaan ontvangen, waar eemieder de prachtige tentoonstelling heeft kunnen bewonderen. Alles liep in de beste orde af. Te elf uren ontvingen de 500 kleinen der bewaarschool de hulle in het gesticht door de eervoorde Zusters van Maria besteed. Talrijke gestelijken, dames en heeren der stad konden daar nogmaals de voortreffelijke uitwerksels van de beskaamdheid en den iever der Zusters bewonderen, zoowel in de aandoenlijke voordrachten en schoone gezangen met gebaren, als in de stille, de goede houding der kinderen en de uitnemen-de orde die in iedere klasse heerscht.

God zegde het werk der katholieke scholen, dat is dundelijk zichtbaar. Ongetwijfeld zal hij ook hen zegenen en beloonen die door hunne weldaden of hunne rechtstreeksche medehulp dit groot werk bevorderen.

Zondag te negen uren, in Sint Jans Kerk, zal het genootschap van den Heiligen Rochus, bij gelegenheid van het M. uren gebed, de eerste mis van M. Adr. Bonhon uitvoeren.

Men leest in het *Weekblad van Maresyck*:
Heer Uitegever,
Verleden maand heb ik, vergezeld van een mijner vrienden, per rijtuig te Tongeren door de Maestrichtse straat, toen wij op eens nabij het postkantoor, alhoewel men ons niet eens kende, op de laagste manier aangevallen werden.

Eene troep baldadigen van 12 tot 16 jaar oud, die zich ablaar in de straat bevonden, richtte eene ware hagelbui van steenen, stukken karoten, enz. op ons paard en rijtuig, zoodat wij bijna een ongeluk kregen, doordien onze jonge draver op hol wilde.

Wij kenden die welpogevroede hazen niet en alhoewel het althans daar gelegen is, durfden wij ook geenszins veronderstellen, dat het studenten waren uit dit gesticht, te meer dat men er 25 professooren in aantreft waarvan de minste 2500 fr. en de hoogste 5000 fr. per jaar verdienen, en dus man sterk genoeg zijn om een 100tal aan hunne zorgen toevertrouwde leerlingen in bedwang te houden.

Dit helet niet dat ik het voor mij zoo opvallend, het wil kenbaar maken.

Uw Dienaar A.

Sterfgevallen.

Verleden dinsdag stierf te Brussel in den ouderdom van 45 jaren Mevrouw Helena-Elisabeth-Carolina baronesse de Woelmont, geboren Damiot, de diepbetreurde echtgenote van den erbedwaardigen oud-senateur van het arrondissement Tongeren.

Deze dood brengt een der groote families van het land in den rouw en zal diep betreurd worden door al degenen die de uitnemende hoedanigheden van het hart en den geest hebben kunnen waarbieren, die aan Mevrouw de Woelmont eigen waren. Het is vooral een onherstelbaar verlies

zelfden avond bevond ik mij reeds in het huis van den koopman, een achtbaren grijsaard, van wien ik, van den beginne af, het vertrouwen genoot. Met alle krachtspenning begon ik voor hem te werken. Hij was erkentelijk voor mijne bewezen diensten; hij nam mij als geassocieerde in zijnen uitgebreiden handel aan, en wanneer het verdediktakt mij toeliet om naar mijn dienaar vaderland weder te keeren, mocht ik terug komen, zonder mijne aangegane verbindtenis te schenden. De brave koopman wilde mij bij zich houden; hij hield mij aan mijn gansch huis af te staan en mij een zijner nichten ten huwelijk te geven; doch de liefde voor mijn vaderland en het verlangen om u weer te zien, behielden de overhand over dit schoone vooruitzicht. Vervolgens had ik wijselijk en eerlijk mijnen oogst opgedaan; ik wilde u dezelven laten genieten, en ik breng u twee honderd duizend francs in goede bankbiljetten mede. Dit kan dienen voor eene huwelijks-gift voor onze goede Helena en om voor ons een schoon...

Op dit oogenblik kwam Katrien met het avondmaal en een kleine fleschouden Arsures-wijn binnen. Albert zette zich aan tafel en zegde vroolijk:

— Lieve Hemel, wat is het hier goed! En toch, zonder dien menschiessenden Herman had ik op dertig stappen van het huis het leven kunnen verliezen, even als een mijner krijgsmakkers in de sneeuwvelden van Rusland. Kom, Herman, vat uw glas, op uwe gezondheid en die van vader!

— Brave jongen! sprak de notaris zachtjes, terwijl in zijn oog een vreugdetraan perelde. Maar zeg mij eens, voegde hij er bij, waarom gij ons niet hebt geschreven?

— Ik heb ten minste twaalf keeren geschreven.

— Wij hebben niets ontvangen.

— Het is wel mogelijk, dat van Jarkoutsk tot hier, op eenen weg van eenige duizende mijlen, eenige brieven zijn verloren gegaan of teruggehouden door ontrouwe bedienden van den russische post. Maar, zoo ik mij goed herinner, hebt gij ten minste drij brieven van mij ontvangen.

(Wordt vervolgd.)